

Сонет

Антін Павлюк

Полудень... Степ... Дзвенить усе, дзвенить —
Не знати що... чи трави то, чи тиша...
Лиш зрідка вітерець дихне, полин сколише
І пах важкий нагусне, побіжить...

Понад могили вдалині струмить...
Важкої спеки золото бліде усе ясніше...
Лежить лінивий день... Лежить, не чуть, що й дише...
І обрій синіми крильми не майорить...

Бреду... Ярок... Заросле джерело... каміння... терен.
Мов ящірок хвості оті химерні
Встають з полудня ген хмар різьблені дахи

І блиска над лінивії шляхи...
І тиша... Степ... Дзвенить, дзвенить довкола.
Дурманить пахощами день і думку веде колом.